

מסורת הש"ס

(א) נכס"א: אידן, (ב) רש"ל
מ"ג, (ג) ג"ל כרה"א,
(ד) נכס"א: בעירובין, (ה) ג"ל
בס"ד דף מט"א, (ו) נכס"א:
בשינופי מנחות, (ז) ג"ל
כרה"א, (ח) ג"ל בסמוך ע"ב,
(ט) דק"ח: י' (י) סוף סי' מה
וס"י קנ.

הנהגות הב"ח

(ב) בנ"ק נקטין אחד עירובי תחומין (ואחד עירובי חצירות) ח"מ מ"ב פ"א ס"א
מסקנ': (ב) ר"ש"י ד"ה חיל אסכולה וכו' נ"ר הס"ד ואח"כ מ"ה שהלכה לבית המרחץ עברה חוץ לתחום וכו' וחסכה לה ואמר לה לחזור הס"ד (בדפוס) ליתא לר"ה שגילה לבית המרחץ, וכנראה טועה רבינו להפסוק אצל לפטוס כנר מובא לעיל):

גליון הש"ס

ואין עוועמן פסירוסים. דא לאר ד' נערים. שס ע"ז שיהיה בחזרה מדינה נצרך שמה מקפידים ערירינ'ן ואמר צפ' עירוב שעני זרה בחזות פת לכן לא להודיעו דוכין לו לאדם שלא בפניו: **הכל סקן.** בעירובי תצירות' ומוסה **הכל לא סקן.** בעירובי תחומין קמני לקמן (דף קד) כילע שמשתתפין בתחומין כו' ולא קמני ומוסה להן: **שכלכל לנים המרחק.** מבעור יום סחך לתפוס ומוסה לה ואמר לה לאחור: עריה בגלי היה בלאחמין בתמכת סוכה (דף קד) עלו ר' חיאל וניו וסודו: ואביעאל לבו גרסיין: **בריות' דבס יעקב.** אכיו לא היה הגון לסיקן לא היה סודו: א"ה. הרבה עלי הדרך בשבילי: ויול אסולתא דבור. דרך מקטלת (ו) צור: רבי חייא קאמר דב בתחומין וגיני דקראס טעמא דרב משום דגיני דקראס עליה גמר ומקני ואין צריך וזיה ואע"ג דמתי' פליגא עליה דרב רב מנא ופליג: מי איכא למאן דעליג. מנא אשכחן פליג אינס עליה: טורויא. נכרי היה מנונה על כלי ויין העשין לשמירת העיר להלחם על החרים ודר ענין: דא דאמר. על בני המבז לא צעין דלפסר ומתי' גדלא אפר כגון חרס שצין שני מנזאות ורגילה עם זה ולא עם זה: **היה נמי מסבירא.** דמורה שמואל סבירא דלא אפר: ואלא שפסק. אינו רוצה ומתקוין לאסור עליהן:

עירבה לה ומשום רלא זיכתה
(6) :ואחד עירובי חצירות יאחז
עירובי תבשילין צריך לזכות או
לא שמייע ליה הא דאמר ר"נ ב
לזכות אמר ליה אביי פשיטא
ליה אמר ליה אטו עירובי תחור
איהו צריך לזכות הכי השתא
לן כחומרין דמר וכי חומרין ה
דמאן דפלגי ההוא טורוינא דהו
לא אוגרי להו אתו לקמיה דר

מוסף רש"י

ראין טועמין
מפירותיה. ידלי פלחי לה
(ע"ז חת). דבי נצורסי.
שס פכודת כוכנים שלהס
(שס).

רבינו חננאל

ראין טועמין מפרותיה.
ושמאל אמר כגון
דאמרי הני תמרי
לשיכרא דכי נצרפי
ושחו ליה ביום אירם.
אמר אמימר אמר לי
סבי דפוטבריתא הילכתא
כשסואל. מותבין על
מאן דאמר צרין להגביה
חבית של (שופתי)
[שיחופי מבואות] מן
הקרקע שטח. והנהיא
כיצד משתחפין במבוי
מית אדם תבית של זין

חלון פרק שביעי עירובין

לרצון לא היו פרשי מינה:
לרצון לסודיע. אם הפלין
(ה) המקפיד על עירובו אינו
מיריו אבל משלו אין לרצון

ואין טועמין מפירותיה ושמואל אמר כגון דאמרי הני תמרי לשיכרא דבי נצרפי דשתו ליה ביום ה' חגם^כ (ואמר אממר) ואמרו לי סבי דפומבדיתא הלכתא כוותיה דשמואל מיתבי כיצד משתתפין במבוי מביאים חבית של יין ושל שמן ושל תמרים ושל גרוגרות ושל שאר מיני פירות אם משלו צריך לזכות ואם משלהן צריך להדיע ומגביה מן הקרקע משהו מאי משהו נמי דקאמר טפח איתמר שיתופי מכואות רב אמר אין צריך לזכות ושמואל אמר צריך לזכות עירובי תחומין רב אמר צריך לזכות ושמואל אמר אין צריך לזכות בשלמא לשמואל הכא תנן והכא לא תנן אלא לרב מאי טעמא תנאי היא דאמר רבי יהודה אמר רב מעשה בכלתו של רבי אושעיא שהלכה לבית המרחץ והשכה לה ועירבה לה חמותה ובא מעשה לפני רבי חייא ואמר לו רבי ישמעאל כרבי יוסי אמר אבא כל שיש לך להקל בעירובין הקל ואבעיא להו משל חמותה עירבה לה ומשום דלא זיכתה לה או דילמא משלה עירבה לה ומשום שלא מדעתה אמר להן ההוא מרבנן ורבי יעקב שמה לדידי מפרשא לה מיניה דרבי יוחנן משל חמותה עירבה ומשום דלא זיכתה לה אמר ליה רבי יודא לרבי יעקב

התם אקוף וזיל לסולמא דצור ובעי' מיניה
משל חמותה עירבה ומשום דלא זיכתה לה
ם דשלא מדעתה אמר ליה משל חמותה
ה אמר רב נחמן נקמינ: אחד עירובי תחומין
שיתופי מבואות צריך לזכות בעי' רב נחמן
זין צריך לזכות אמר רב יוסף ומאי תבעי ליה
רב אדא אמר שמואל "עירובי תבשילין צריך
לזכות שמעי ליה דא שמעי ליה מאי תבעי
ן מי לא אמר שמואל אין צריך לזכות ואמר
שמואל התם פליגי רב ושמואל וקא משמע
דאבל הכא אי איתא דשמעי ליה מי איכא
בשיבכותה דרבי זורא א"ל אגויר לן רשותך
זורא אמרו ליה מהו למיגר מדביתוהו אמו
גרא רבה ומנו רבי חנינא "אשתו של אדם
וזרינא הוה בשיבכותיה דרב יהודה בר
זיתך לא אורז להו אתו לקמיה דרב יהודה
מיגר מדביתוהו לא הוה בדיה אתו לקמיה
ונו לקמיה דרב יהודה אמר להו הכי אמר
שלא מדעתו מיתבי נשים שעירבו ונשתתפו
עירוב ואין שיתופן שיתוף לא קשיא "הא
מסתברא דא"כ קשיא דשמואל אדשמואל
שרגיל להשתתף עם בני מבוי ולא נשתתף
שלין שיתופן ממנו בעל כרחו רגיל אין שאין
ן ליה "כופין אותו לעשות לחי וקורה למבוי
שאני

ים שיחזרו בעל כרחו דקאמר היינו של בעל הדין אצל
 יין ללמוד מכאן שחולל לזכות לבני המצוי ולבני חזר לחז
 וזו לשמירה של מדינת וזרין לזכור של מדינת חזר לחז
 שרי אפילו לא אקרי אחרדי זמן של מדינת הנעל על
 חז לחז והאשה מפרק אצל בני יתו מדינת הנעל על
 חז יתוספו עליהן מפרק וזרין לזכור ושכלה האשה

צריך להודיע, ומגביהה מן הקרקע לזכות ושמואל אמר צריך לזכות. נתן בשיחופי מבי ומזכה להן, אלא שם צריך לזכות ודי' יתעלה בידו למרחץ ועיברה לה אחותה משלה מחמיס בעיבורו, כך אמר אבא כל

יבא ולא ויכתה לכלתה ולפיכך אמר
 (א) נראה דל' כאן דר' חנינא ישתחיל

פ.

עין משפט
גר מצוה

כ"א מ"י פ"ח מהלכות
 ע"ו הלכה ג טו"ע
 י"ד ס"י קמ"ב טע"י י"ב
 כ"א ב מ"י פ"ו מהל'
 עירובין הלכה י'
 קמ"ג עש"ן א טו"ע א"ח
 ס"י מ"ג
 כ"ב ג מ"י פ"ח מהל'
 עירובין הלכה ב
 קמ"ג טו"ע א"ח ס"י
 שס"ט טע"י ט'
 כ"ג ד מ"י ס"ט טו"ע
 א"ח ס"י שס"ט טע"י
 י"ג

בזה ד' מ"ה שני מלכי
 נהגו וסגנון ענין
 ילדיו שם טושים אלה
 חקקו ספר:
 בזה ד' מ"ה שני מלכי
 עירובי נהגו
 וסגנון נהגו ספר
 א' טושים אלה שם
 וס' שם ספר:
 בזה ד' מ"ה שני מלכי
 עירובי נהגו
 שם טושים אלה שם
 [בזו] ש' מ"ה שני מלכי
 שם שם
 טושים אלה שם
 קבד אלס שם שם
 וס' נהגו וסגנון
 הנהגו וסגנון
 וסגנון וסגנון

רַב גִּיסִים גֵּאוֹן

ובא מעשה לפני ר' חייא
ואמר: חור לו ר' שמעאל
לפי דין כבאלל כן ר'
אחא מחמיר בעיבורי ר'
חייא בליל הוה, ואחא
תפיק פרק א' חייא
סוכה אמר ריש לקיש
הריני נשפר ר' חייא תביר
בשבתאלי עשתמה תביר
מישראל, עלה עזרא
מבבל יצירה, חזרה
ועשתמה, עזר ר' חייא
ובבלי ובני יסדרה,
הבבלי לוי כריחור ר'
הושעני חור שביק מיה
ר' קפרא שבקי אחא
לכסיה דר' חייא, ואחא
מנצח בר קפרא ששולו
בשכיל ר' חייא מה כבלי
אומר דבריו, חייא
פיק חילון

רבינו תנאל (המשק)

ר' חייא, אמר רב תנאי
תקינון אחד שחייב
במאות, ור' חייא
התחזיק בן לותב, כי
רב תנאי תחזיק בשביל
ר' בון לותא ואר, ואר
בן יצק אמר חובי אר
הא אמר סמאל ציר
לית, הווא שורטא
דלע פלג לאוויי, ור'
שורתי בן מביי, ואולי
ר' חייא אנהו מרביי,
ואר להו' ר' דוד
שפר עדיי, ור' חייא
שפר ארעביב לזא
סמאל, וכן וואסאי
אזן נש משכיל אר
שעת שעת, ואר
גלגל רבז ור' חייא אר
אחא השכיב, ונאסו
והווי לארסין, וכן
ר' יוחנן ר' חייא (ר' חייא)
משמש השדואל, אשמו
לזא ארעביב לזא
דמחא, ואחביין עירובי
והשחטא נש עירובי
והשחטא נש עירובי
עירובי אר עירובי
אשמו, ור' חייא
ומרסין לזא מחתא
דמחא, ור' חייא
נש עירובי נש אשמו

ה עמהם, אבל אם ממחה
שיא דשמואל (דשמואל).
בני מבוי וכנסין לכיתו
א דאמר (אשתו של אדם
שעירבה אשתי, דשמואל
עושה לתי וקורה למבוי.

אל ודרי"ח בימי שלא אסר וכו'.